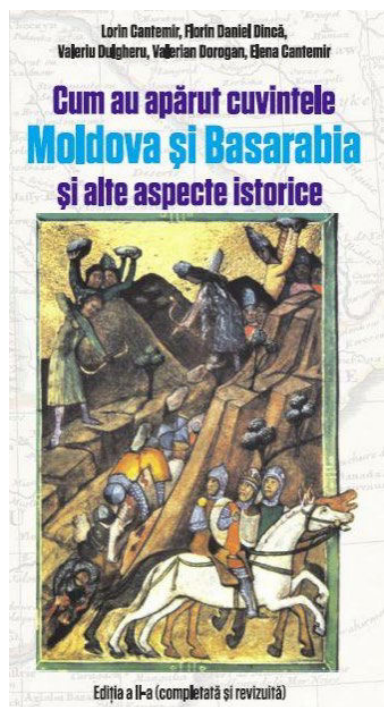

CUM AU APĂRUT CUVINTELE MOLDOVA ȘI BASARABIA ȘI ALTE ASPECTE ISTORICE

Despre existența davelor, muldavelor și a Moldovei. Foarte multe dintre informațiile istorice și geografice, pe care le avem și pe care încă le folosim, provin din surse grecești, de la călători, întreprinzători, diverși trimiși, învățați și filozofi, istorici care au adus o contribuție de neprețuit istoriei, cunoașterii și, prin urmare, civilizației. Posesori ai scrisului grecesc evoluat, care, alături de semnele feniciene pentru consoane, au adăugat semnele grafice pentru vocale, grecii reprezintă nucleul civilizației moderne, bazată pe elaborarea informației, conservarea și transmiterea ei prin scris. Dintre marile nume grecești care interesează în cazul de față trebuie să ne oprim asupra lui Claudiu Ptolemeu, care, în Geografia lui, ne indică 30 de localități aflate pe teritoriul Daciei. Vom remarca de la început că nu la toate găsim specificația de „davă”, ci numai la un număr de opt, ceea ce reprezintă

puțin mai mult de un sfert. Cu o singură excepție, toate davele se află pe malul unor ape, după cum urmează: pe Siret și afluenți (Pyroboridava, Tamasidava, Petrodava, Carsidava, Patridava), pe Someș (Docidava), pe Timiș (Arcidava), pe Mureș (Zaridava).

La această atestare de netăgăduit să mai adăugăm că într-o gravură a acestui rege, în jurul picioarelor lui, unde sunt gravate stemele ținuturilor, se regăsește foarte vizibil și stema Moldovei, având în centrul ei capul de zimbru, cu steaua dintre coarne. Facem observația că aceste atestări datează cu cel puțin 30–35 de ani înainte de descălecarea lui Dragoș-Vodă și

confirmă următorul aspect: conform cercetătorilor care s-au preocupat de legenda lui Dragoș-Vodă, pe care o consideră o creație unguească, se urmărea justificarea stării de supunere, de ascultare a Moldovei față de un stat suveran – Ungaria. Legenda justifică existența pe aceste pământuri a unor oameni de nimic, care își iau numele de la o cățea, „*Molda*“. Această stare de fapt s-a continuat prin a-i considera pe români ca o populație de origine țigănească, o populație care trebuia dominată și exploatată, fiind o populație inferioară. O a doua atestare a cuvântului „*Moldova*“ o găsim datată în anii 1334–1335, când este atestată localitatea Baia, sub denumirea de „*Civitas Moldavie*“. De asemenea, în ceea ce privește titulatura pe care o foloseau domnii Moldovei, primul recunoscut în mod oficial în această calitate este Domnitorul Lațcu (1369–1377), recunoscut de Scaunul Papal ca „*dux Moldavie*“; din acest moment al recunoașterii denumirii și, prin urmare, a statului moldovenesc, domnii următori s-au putut intitula „*Domn al Țării Moldovei*“. Pentru exemplificare vom reda cum se autointitula domnitorul Roman I, nepotul lui Bogdan-Vodă și fiul lui Lațcu: „*Marele și singurul stăpânitor, cu mila lui Dumnezeu domn Io Roman-Voievod, care stăpânește Țara Moldovei din munte până la mare*“ (n.n. ceea ce include și Basarabia). Denumirea de Țara Moldovei a fost preluată de domnitorii, care au urmat.

În acest context, în perioada 1345–1350, oastea Țării Românești, condusă de Basarab, desfășoară campanii militare împotriva tătarilor, extinzându-și stăpânirea asupra răsăritului Munteniei și asupra regiunii aflate în zona și nordul Deltei. Astfel este atestată documentar autoritatea lui Basarab asupra Isaccei (1321) și asupra Chilieii (1337). În aceste condiții s-a născut Basarabia. Printr-o analiză mai atentă, campaniile lui Basarab I la nordul Deltei și al viitoarei țări a Moldovei nu au fost campanii simple de îndepărtare a tătarilor; ele au fost însoțite și de o colonizare pentru a se asigura puncte de sprijin militar și resurse de subzistență. Modul în care Basarab I a rezistat eforturilor regelui maghiar de supunere a tinerei Țări Românești, precum și procedeul prin care Carol I a fost atras la Posada dovedesc marile calități de strateg ale

domnitorului Basarab I, care se puteau pune în valoare doar pe baza unor informații sigure. În consecință, considerăm ca Basarab I știa că sudul Moldovei – Bugeacul – este mai puțin populat și era, oarecum, lăsat la voia întâmplării. Soluția logică era de a-l coloniza, organizându-l, pentru a asigura puncte de sprijin militar și de întreținere.

De-a lungul istoriei, Basarabia s-a aflat într-o zonă de confruntare a intereselor a două mari imperii: Rusia Țaristă și Imperiul Otoman, dispuse la a folosi tot felul de vicleșuguri și tertipuri pentru a stăpâni un pământ daco-valah bogat și roditor, dorit de tot soiul de „*pohtitori*“, care nu s-au dat în lături de la folosirea forței și contrafacerea istorică sfruntată. Astfel, la 22 noiembrie 1806, Rusia declară război Imperiului Otoman. La 16 mai 1812 are loc semnarea Păcii de la București, prin care Rusia Țaristă primește: numai Basarabia, adică numai Bugeacul (sudul Basarabiei). Conducerea țaristă, după semnarea păcii, ocupă însă tot spațiul dintre Prut și Nistru, redenumindu-l Basarabia.